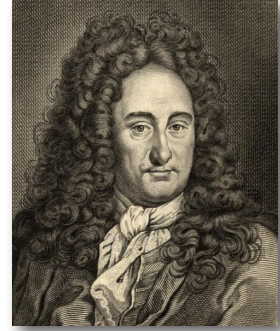

ISSN 2146-3425
112 sayfa; 170 x 100 mm; • 4 TL

Alman felsefeciliğinin babası olarak bilinen Leibniz (1646-1716) bilginin duyuşal-algıdan türediği sanısı içinde olan İngiliz Görgüçülüğü ile karşıtlık içinde, ve Usü felsefelerinin ve bütün bir varoluşun ilkesi, anlamı, değeri olarak kabul eden Spinoza ve Descartes ile birlikte Kıta Ussalcılığının önde gelen adları arasında durur. Ama Leibniz herşeyden önce bugün de onun notasyonu ile bütün bir modern dünyada fiziksel evrenin nicelik yanından anlatımı olarak kullanılan Kalkülüsün bulucusudur.

Monadlar ya da *Birler* “bireysellik ilkesinin” anlatımları olarak Batı felsefi geleneğine aittir ve soyut Biri gerçek varlık olarak görme eğilimindeki Doğu monizmi ile karşıtlık içinde durur.

Leibniz'e göre bu dünya olanaklı dünyaların en iyisidir ve ondaki kötülük, çirkinlik ve yanlışlık yalnızca ve yalnızca Tinin gelişiminde henüz etik, estetik ve entellektüel varoluşuna ilişkin

GOTTFRIED WILHELM LEIBNİZ
(1646-1716)

G. W. Leibniz Monadoloji

Çeviren: Aziz Yardımlı

bilgisizliğini bütünüyle yenmemiş olmasına bağlıdır. Özsel olarak ussal olan insan kendini görüngü dünyasında da saltık olarak ussallaştırma, onun sonsuz gizliliğine uymayan kötü biçimlerden özgürleşme olanağı ve zorunluğu altındadır. Varolan usdışı kültürel durum ussal gerçeklik karşısında zorunlu olarak güçsüz ve geçici hiçlikten başka birşey değildir. Ussal evren sonsuz bir monadlar çokluğu içinde bir uyum, bir “önceden-saptanmış uyum” varoluşudur. Leibniz'in ussal optimizmi henüz yarı yoldaki insanın bilgi, duyuru ve estetik duyarlıktaki toyluğunu onun yazgısı olarak ve böylece varoluşu anlamsız olarak gören nihilizme (ve pesimizme) erken bir yanittir.